

Sygn. akt II K 26/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela : Prokuratora Zuzanny Cupryk

po rozpoznaniu dnia 27 maja 2016 r. , 08 lipca 2016 r. i 26 września 2016 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

R. K. , syna E. i D. z d. F., urodz. (...) w W.

oskarżonego o to, że :

w okresie od dnia 12.04.2012 r. do dnia 10.01.2013 r. w msc. L., woj. (...) przywłaszczył sobie powierzoną mu przez (...) Bank S.A. (aktualna nazwa (...) Bank (...) S.A.) rzecz ruchomą w postaci samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), będącego przedmiotem umowy kredytowej o nr (...), powodując straty w wysokości 23.256,86 zł na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W., ul. (...),

to jest o czyn z art. 284 § 2 k.k.

1. Oskarżonego R. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. skazuje, zaś na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. wymierza mu karę grzywny 100 ( sto ) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 ( dwadzieścia ) złotych;
2. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nakłada na oskarżonego R. K. obowiązek częściowego naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) S.A. we W. kwoty 23.233,36 zł ( dwadzieścia trzy tysiące dwieście trzydzieści trzy złote trzydzieści sześć groszy ) ;
3. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

**Sygn. akt II K 26/16**

## UZASADNIENIE

**Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 27 stycznia 2010 r. oskarżony R. K. zawarł umowę kredytu na zakup pojazdu nr (...) z (...) Bankiem S.A. we W. (aktualna nazwa (...) Bank (...) S.A.) . Przedmiotem umowy był kredyt na zakup pojazdu marki M. (...) w kwocie 28.221,06 zł. Kredytobiorca zobowiązał się uiszczać raty kredytowe, przy czym było ich 72, a odsetki od kredytu były ustalone na 13,50 % w stosunku rocznym, kredytodawca zastrzegł możliwość jego zmiany. Kredytobiorca był zobowiązany do każdorazowego informowania o zmianach adresu ( k. 2-4 ) . W dniu 27 stycznia 2010 r. R. K. zawarł z (...) Bankiem S.A. we W. (aktualna nazwa (...) Bank (...) S.A.) zawarły również umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie nr (...) , na podstawie której strony uzgodniły, że w celu zabezpieczenia należności przysługujących Bankowi z tytułu udzielonego kredytu, kredytobiorca przeniósł na własność kredytobiorcy udział w prawie własności

przedmiotowego w części 49/100. Z treści § 3 pkt. 3 a tej umowy wynikało iż w wypadku wypowiedzenia umowy kredytu, na (...) Bankiem S.A. we W. (aktualna nazwa (...) Bank (...) S.A.) przejdzie pozostała część udziału w prawie własności tego pojazdu wynosząca 51/100. Zgodnie z § 6 w/w umowy przywłaszczenia na zabezpieczenie wynikało iż zabezpieczający zobowiązuje się, że nie będzie bez pisemnej zgody Banku rozporządzał swoim udziałem, ani nie odda pojazdu w użytkowanie osoby trzeciej ( k. 5-6 ).

Wobec faktu iż oskarżony R. K. zaprzestał spłacania w terminie rat kredytowych zgodnie z umową kredytu na zakup pojazdu nr (...) z dnia 27 stycznia 2010 r. w dniu 12 kwietnia 2012 r. Bank wypowiedział mu umowę kredytu. Wcześniej oskarżony R. K. był wzywany 06.10.2010 r., 05.02.2011 r., 25.02.2011 r., 26.03.2011 r., 19.04.2011 r., 05.08.2011 r., 25.08.2011 r. i 20.10.2011 r. przez Bank do zapłaty rat kredytowych. Korespondencja ta była wysyłana listami zwykłymi na wskazany przez oskarżonego R. K. adres do korespondencji – jego adres zameldowania – L. ul. (...). Ostatnie wezwanie przed wypowiedzeniem umowy zostało wysłane listem poleconym w dniu 02.03.2012 r. ( k. 287 ). Oskarżony R. K. w tym czasie okresowo przyjeżdżał do Polski z W. i miał możliwość zapoznania się z korespondencją z Banku, która była wysyłana listami zwykłymi. Tym samym oskarżony R. K. był informowany przez Bank o zaległościach z zapłatą rat kredytowych i konsekwencjami z tym związanymi wynikającymi z umową przewłaszczenia na zabezpieczenie nr (...) z dnia 27 stycznia 2010 r. Na ten sam adres w dniu 12 kwietnia 2012 r. została wysłana wypowiedzenie przez Bank umowy kredytu. Korespondencja dotycząca wypowiedzenia kredytu nie została przez oskarżonego R. K. odebrana i została zawrócona do Banku po podwójnej awizacji.

W dniu 30 września 2011 r. oskarżony R. K. jako współwłaściciel mieszkania w L. ul. (...) zawarł akt notarialny - umowę sprzedaży tego mieszkania A. U. i W. U. . Oskarżony E. K. wobec faktu iż sprzedał to mieszkanie w którym była zameldowany poprosił M. G. – któremu udzielił pełnomocnictwa do prowadzenia swojej firmy - Firmy Handlowo –Usługowej (...) by ten odbierał od W. U. korespondencję przychodzącą do niego na ten adres. M. G. odbierał tę korespondencję do wiosny 2012 r., kiedy zakończył współpracę z firmą oskarżonego. Oskarżony R. K. nie poinformował jednak Banku zmianie adresu do korespondencji wobec faktu sprzedaży tego mieszkania. Mimo iż oskarżony R. K. posiadał środki pieniężne pochodzące ze sprzedaży tego mieszkania i wiedział z korespondencji z Banku wysyłanej do niego od dnia 06.10.2010 r. oraz z rozmów z M. G. o konsekwencjach związanych z zaprzestaniem przez niego regularnej spłaty rat kredytu za ten samochód, nie uregulował przedmiotowego zadłużenia. Wobec faktu iż oskarżony R. K. mimo wezwań Banku i wypowiedzenia w dniu 12.04.2012 r. umowy kredytu nie uregulował należności wynikającej z kredytu, Bank w dniu 28.08.2012 r. wezwał go do zwrotu pojazdu samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) który na podstawie § 3 pkt. 3 a z umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie nr (...) z dnia 27 stycznia 2010 r. stał się własnością Banku. Oskarżony R. K. mimo tego faktu nie zwrócił samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) i w październiku 2012 r. sprzedał go, mimo iż miał świadomość iż do dnia 12 kwietnia 2012 r. był tylko współwłaścicielem tego samochodu a zgodnie z § 6 w/w umowy przywłaszczenia na zabezpieczenie zobowiązał się, że nie będzie bez pisemnej zgody Banku rozporządzał swoim udziałem, ani nie odda pojazdu w użytkowanie osoby trzeciej ( k. 5-6 ).

Na dzień 02.08.2016 r. zaległość oskarżonego R. K. z tytułu należności głównej wynosiła 23.233,36 złotych a całkowite zadłużenie 41154,49 zł ( k. 363 ).

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnieniach oskarżonego R. K. ( k. 96-97, k. 295-296 ), zeznań świadków: P. R. ( k. 21-22 i k. 191 ), W. U. ( k. 27v-28, k. 179 i k. 296-297 ), S. K. ( k. 53v-54, k. 179-180 i k. 368 ) i M. G. ( k. 60v-61, k. 180-181, k. 310-312 ), zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami ( k. 1-11 ), dokumentacji dotyczącej działalności gospodarczej R. K. ( k. 44-51 ), odpisu aktu notarialnego ( k. 29-42 ), zaświadczenia o wpisie ( k. 45 ), pełnomocnictwa ( k. 49 ), zgłoszenia wpisu ( k. 51 ), pisma z Wydziału Komunikacji ( k. 153-158 ), danych o karalności ( k. 172 ), pisma (...) Bank (...) S.A. ( k. 187 ), pisma Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w L. wraz z załącznikami ( k. 273-281 ), karty karnej ( k. 286 ), pisma (...) Bank (...) S.A. ( k. 287 ), pisma Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w L. ( k. 305 ), dokumentów złożonego przez świadka M. G. ( k. 308 ), pisma naczelnika Urzędu Skarbowego w Legionowie wraz z załącznikami ( k. 320-360 ) i pisma (...) Bank (...) S.A. wraz z załącznikami ( k. 363-365 ).

Oskarżony R. K. stanął pod zarzutem , iż w okresie od dnia 12.04.2012 r. do dnia 10.01.2013 r. w msc. L., woj. (...) przywłaszczył sobie powierzona mu przez (...) Bank S.A. (aktualna nazwa (...) Bank (...) S.A.) rzecz ruchomą w postaci samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), będącego przedmiotem umowy kredytowej o nr (...), powodując straty w wysokości 23.256,86 zł na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W., ul. (...) to jest popełnienia o czynu z art. 284 § 2 k.k..

Oskarżony R. K. w postępowaniu przygotowawczym ( k. 96 ) i na rozprawie przed Sądem ( k. 295 ) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił że nie wiedział iż nie były spłacane raty kredytu za samochód oraz że Bank wypowiedział umowę kredytową . Oskarżony R. K. wskazał iż raty za samochód miał spłacać M. G. któremu udzielił pełnomocnictwo do prowadzenie jego firmy - Firmy Handlowo –Usługowej (...) w L. . M. G. miał spłacać raty kredytu z zysku firmy . Oskarżony R. K. wskazał również iż kilkakrotnie dokonał przelewu z W. , gdzie mieszkał przelewu z tytułu rat kredytowych na ten samochód . Z wyjaśnień oskarżonego R. K. wynika ponadto iż w tym czasie na stałe mieszkał we W. i tylko sporadycznie przyjeżdżał do Polski , zaś M. G. nie informował go o problemach ze spłata kredytu za ten samochód oraz o fakcie iż wypowiedział mu pełnomocnictwo do prowadzenia firmy. Ponadto z wyjaśnień oskarżonego R. K. wynika jak układała się jego współpraca z M. G. który posiadał pełnomocnictwo do prowadzenie firmy oskarżonego oraz że nie spłacił tego kredytu w L. Banku na samochód . Oskarżony R. K. w swoich wyjaśnieniach wskazał również że w maju 2012 r. pojechał tym samochodem M. (...) do W. gdzie na stałe mieszka , a w październiku 2012 r. ze względu na swoją sytuację finansową i rodzinną sprzedał ten samochód ( k. 96-97 i k. 295-296 ) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego R. K. w zakresie jakim opisał iż zawarł umowę kredytu z (...) Bank S.A. na zakup samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) który był następnie wykorzystywany w prowadzonej przez niego firmie – Firmie Handlowo – Usługowej (...) w L.. Na wiarę zasługują również ta część wyjaśnień oskarżonego R. K. z której wynika iż na skutek konfliktu z M. G. , któremu udzielił pełnomocnictwa do prowadzenia swojej firmy w maju 2012 r. zabrał ten samochód do W. gdzie na stałe mieszkał, a w październiku 2012 r. sprzedał ten samochód ze względu na swoją ówczesną sytuację finansową i rodzinną. Sąd uznał za prawdziwą również tą część wyjaśnień oskarżonego R. K. w której stwierdził iż nie spłacił w całości kredytu w (...) Bank S.A. na zakup tego samochodu oraz że przed majem 2012 r. przyjeżdżał do Polski . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego R. K. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków P. R. ( k. 21-22 i k. 191 ) , W. U. ( k. 27v-28 , k. 179 i k. 296-297 ) , S. K. ( k. 53v-54 , k. 179-180 i k. 368 ) i M. G. ( k. 60v-61 , k. 180-181 , k. 310-312 ) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz z dokumentami w postaci zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami ( k. 1-11 ) , dokumentacji dotyczącej działalności gospodarczej R. K. ( k. 44-51 ) , odpisu aktu notarialnego ( k. 29-42 ) , zaświadczenia o wpisie ( k. 45 ) , pełnomocnictwa ( k. 49 ) .

Sąd nie dał wiary natomiast wyjaśnieniom oskarżonego R. K. odnośnie faktu iż nie wiedział że nie były spłacane raty kredytu za przedmiotowy samochód oraz że została wypowiedziana umowa kredytowa przez Bank . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego R. K. są nie niejasne , nielogiczne , wewnętrznie sprzeczne i nakierowane na uniknięcie odpowiedzialności i pomniejszenie swojej winy. Przedstawiona przez oskarżonego R. K. wersja wydarzeń stanowi przyjętą przez oskarżonego linię obrony , która nie znalazła jednak potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Należy zauważyć iż oskarżony R. K. przebywał w Polsce we wrześniu 2011 r. związku ze sprawami związanymi ze sprzedażą mieszkania przy ul. (...) w L. gdzie był zameldowany i który to adres wskazał jako adres do doręczeń dla korespondencji związku z umowami kredytu na zakup samochodu i przywłaszczenia na zabezpieczenie zawartymi przez niego z (...) Bank S.A. . Należy wskazać iż był oskarżony R. K. wzywany 06.10.2010 r. , 05.02.2011 r. 25.02.2011 r. , 26.03.2011 r. 19.04.2011 r. , 05.08.2011 r. i 25.08.2011 r.. przez Bank do zapłaty zaległych rat kredytowych . Korespondencja ta była wysyłana litami zwykłymi na wskazany przez oskarżonego R. K. adres do korespondencji – jego adres zameldowania – L. ul. (...) ( k. 287 ) . Tym samym oskarżony R. K. miał możliwość zapoznania się z tą korespondencją wysłaną przez Bank . Ponadto z zeznań świadka M. G. wynika iż informował oskarżonego R. K. o fakcie iż nie są spłacane raty kredytu za ten samochód ( k. 60v-61 , k. 180-181 , k. 310-312 ) . Tym samym twierdzenie oskarżonego R. K. iż nie miał żadnych informacji że kredyt na przedmiotowy samochód nie jest spłacany są nieprawdziwe . Należy wskazać iż oskarżony R. K. w swoich wyjaśnieniach przyznał iż nie spłacił tego kredytu ( k. 295-296 ) . Ponadto należy zauważyć iż z wyjaśnień oskarżonego R. K. wynika iż w maja 2012 r. pojechał

samochodem marki M. (...) o nr rej. (...), gdzie w październiku 2012 r. . Podnieść należy iż oskarżony R. K. przebywał w Polsce już po wypowiedzeniu przez Bank umowy kredytowej w dniu 12.04.2012 r. i miał możliwość skontaktowania się Bankiem w sprawie spłaty przedmiotowego kredytu , zwłaszcza że oskarżony R. K. był współwłaścicielem tego samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) w udziale 51/100 części i bez zgody drugiego ze współwłaścicieli (...) Bankiem S.A. we W. (aktualna nazwa (...) Bank (...) S.A.) nie mógł sprzedać tego pojazdu. Fakt ten wynika wprost z treści § 6 umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie nr (...) z dnia 27.01.2010 r. z którego wynikało iż zabezpieczający zobowiązuje się , że nie będzie bez pisemnej zgody Banku rozporządzał swoim udziałem , ani nie odda pojazdu w użytkowanie osoby trzeciej ( k. 5-6 ) . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego R. K. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: P. R., W. U., S. K. i M. G. jako jasnym , dokładnym , spójnym , logicznym. Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzenia, w zakresie którym Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków , świadczą zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń.

Świadek P. R. wskazał w swoich zeznaniach , że był pracownikiem Banku (...) S.A. , przy czym Bank ten wcześniej nazywał się (...) Banku S.A.. Z zeznań tego świadka wynika iż jako pracownik tego banku zajmował się składaniem zawiadomień o możliwości popełnienia przestępstwa w związku z już udzielonymi kredytami . Świadek P. R. wskazał iż (...) Bank S.A. zawarł z oskarżonym R. K. w dniu 27 stycznia 2010 r. umowę kredytu na zakup samochodu marki M. (...) oraz umowę przywłaszczenia rzeczy na zabezpieczenie . Wobec faktu iż oskarżony R. K. nie wywiązał się z warunków umowy kredytowej i zaprzestał spłacania rat kredytu umowa kredytu została wypowiedziana, a oskarżony zobowiązany do zwrotu przedmiotowego samochodu zgodnie z postanowieniami umowy przewłaszczenia rzeczy na zabezpieczenie . Oskarżony R. K. nie zwrócił tego samochodu i nie reagował na pisma Banku ( k. 21-22 i k. 191). Należy wskazać iż zeznania tego świadka potwierdzają dokumenty w postaci : zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa wraz z załącznikami ( k. 1-11 ) , pisma (...) Bank (...) S.A. ( k. 187) , pisma (...) Bank (...) S.A. ( k. 287 ) i pisma (...) Bank (...) S.A. wraz z załącznikami ( k. 363-365 ) .

Z zeznań świadka W. U. wynika iż że kupił mieszkanie w L. przy ul. (...) w dniu 30 września 2011 r. od S. K. i oskarżonego R. K. . Mieszkanie to sprzedawał oskarżony i jego brat, a oskarżony miał pełnomocnictwo od swojej siostry do sprzedaży tego mieszkania . Po zakupie tego mieszkania przychodziła korespondencja adresowana do oskarżonego R. K. którą odbierał pełnomocnik oskarżonego M. G. . Świadek W. U. opisał następnie jak wyglądało odbieranie tej korespondencji przez M. G. i kiedy ten oświadczył że już więcej nie będzie tej korespondencji odbierał ( k. 27v-28 , k. 179 i k. 296-297 ).

Z zeznań świadka S. K. przyrodniego brata oskarżonego R. K. wynika iż ostatni kontakt z oskarżonym miał we wrześniu 2011 r. podczas załatwiania formalności związanych ze sprzedażą mieszkania po zmarłych rodzicach. W chwili obecnej pozostaje w konflikcie z bratem i od września 2011 r. nie utrzymuje z nim żadnych kontaktów . Świadek S. K. wskazał ponadto że oskarżony R. K. dysponował samochodem M. (...), ale bezpośrednio nim nie jeździł. Domyśla się, że samochód ten był zakupiony na firmę, którą brat prowadził, samochodem tym jeździł M. G.. Nie wie, co się stało z tym samochodem ( k. 53v-54 , k. 179-180 i k. 368 ).

Natomiast świadek M. G. w swoich zeznaniach wskazał iż do wiosny 2012 r. współpracował z oskarżonym R. K. i jako pełnomocnik prowadził firmę (...) należącą do oskarżonego. Jako pełnomocnik oskarżonego odbierał korespondencję przychodzącą do oskarżonego na adres L. ul. (...) po sprzedaży tego mieszkania przez oskarżonego . W swoich dalszych zeznaniach świadek M. G. opisał jak wyglądała jego współpraca z oskarżonym R. K. i na jakim tle powstał konflikt między nimi. Świadek M. G. wskazał iż informował oskarżonego R. K. o fakcie iż bank przesyła korespondencje w której żąda spłaty rat kredytu za ten samochód . Oskarżony R. K. mimo tego faktu sporadycznie przysyłał mu pieniądze na raty za ten samochód , które ona następnie wpłacał do Banku . Świadek M. G. kategorycznie stwierdził iż oskarżony R. K. był przez niego informowany o treści korespondencji z Banku dotyczącej zaległości spłat za samochód i doskonale wiedział iż zalega ze spłatą tych rat kredytowych . Z dalszych zeznań świadka M. G. wynika iż gdy na wiosnę 2012 r. oskarżony R. K. przyleciał do Polski doszło do zakończenia ich współpracy . Świadek M. G. wskazał iż

zwrócił oskarżonemu pełnomocnictwo oraz samochód marki M. (...) wraz z pełną jego dokumentacją oraz kluczami . Następnie oskarżony R. K. wrócił tym samochodem do W. ( k. 60v-61 , k. 180-181 , k. 310- 312 ). Należy wskazać iż prawdziwość zeznań świadka M. G. w tym zakresie potwierdzają kserokopie dokumentów złożonych przez niego na rozprawie w dniu 08 lipca 2016 r. ( k. 308 ) oraz pismo naczelnika Urzędu Skarbowego w Legionowie wraz z załącznikami ( k. 320-360 ) .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Przepis art. 284 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto przywłaszcza sobie powierzoną rzecz ruchomą. Przepis art. 284 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto przywłaszcza sobie powierzoną rzecz ruchomą. Przepis ten różni się od kradzieży brakiem elementu zaboru rzeczy, która znajduje się w posiadaniu sprawcy, przy czym sposób wejścia przez sprawcę w jej posiadanie jest obojętny dla bytu przestępstwa. Sprawca zatem nie musi - tak jak przy kradzieży - przejawiać przestępnej aktywności, aby wejść w posiadanie rzeczy. W ujęciu art. 284 § 1 k.k. przywłaszczenie dotyczy nie tylko cudzej rzeczy ruchomej, lecz także cudzego prawa majątkowego, przy czym chodzi tu zarówno o prawa rzeczowe, jak i wierzytelności oraz prawa majątkowe związane z własnością intelektualną. Przedmiotem ochrony przestępstwa określonego w art. 284 § 1 k.k. jest własność lub inne prawa rzeczowe albo obligacyjne do rzeczy ruchomej lub prawo majątkowe. Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 284 § 1 k.k. polega na przywłaszczeniu cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa. Przywłaszczenie rozumieć należy jako rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym z wykluczeniem osoby uprawnionej . Przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą (lub prawem majątkowym), tak jakby się było jej właścicielem (animus rem sibi habendi). Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 I 1978 r., V KR 137/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64). Przepis art. 284 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, do dokonania którego ustawa wymaga powstania skutku, w postaci utraty przez właściciela (posiadacza) lub osobę posiadającą inne prawo do rzeczy tej rzeczy w wyniku działania sprawcy lub utraty prawa majątkowego. O zamiarze przywłaszczenia może świadczyć odmowa zwrotu cudzej rzeczy, zaprzeczenie jej posiadania, sprzedaż lub darowanie innej osobie, przerobienie rzeczy itp. Natomiast bezprawne zatrzymanie cudzej rzeczy, a nawet używanie jej, chociażby w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale bez zamiaru zatrzymania na własność, nie stanowi przestępstwa przywłaszczenia (tak wyrok. Sądu Najwyższego z dnia 6 V 2004 r., V KK 316/03, OSNKW 2004, nr 7-8, poz. 70).

Przepis art. 284 § 2 k.k. stanowi kwalifikowany typ przywłaszczenia. Przepis ten chroni własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne przysługujące danemu podmiotowi do rzeczy ruchomej. Przepis art. 284 § 2 k.k. chroni szczególnie stosunek zaufania, którym został obdarzony sprawca przez właściciela rzeczy. Ochrona tego szczególnego stosunku zaufania oraz naruszenie go przez sprawcę sprzeniewierzenia uzasadnia surowszą odpowiedzialność sprawcy dopuszczającego się tej postaci przywłaszczenia. Powierzenie jest to przekazanie władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem obowiązku jej późniejszego zwrotu. Powierzenie może nastąpić z prawem do używania lub użytkowania rzeczy bądź bez tego prawa . W szczególności jest powierzona rzecz oddana w komis lub dla wykonania jej kopii (pro wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 1981 r., Rw 207/79, OSNKW 1978, nr 10, poz. 116), a także rzecz użyczona .

W powyższej sprawie działanie oskarżonego R. K. wypełniło wszystkie znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k. . Oskarżony R. K. w okresie od dnia 12.04.2012 r. do dnia 10.01.2013 r. w L. woj. (...) przywłaszczył powierzoną mu przez (...)

Bank S.A. (aktualna nazwa (...) Bank (...) S.A.) rzecz ruchomą w postaci samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), będący przedmiotem umowy kredytowej o nr (...). Działanie oskarżonego R. K. polegało na tym że w październiku 2012 r. z naruszeniem § 3 pkt. 3a i § 6 umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie nr (...) z dnia 27 stycznia 2012 r. zbył przedmiotowy samochód marki M. (...) o nr rej. (...), mimo iż nie był jego właścicielem . Należy wskazać iż zgodnie z umową przewłaszczenia na zabezpieczenie nr (...) z dnia 27 stycznia 2012 r. oskarżony R. K. był współwłaścicielem tego samochodu w udziale 51/100 części . Współwłaścicielem tego w udziale 49/100 części był (...) Bank S.A. (aktualna nazwa (...) Bank (...) S.A.) . Zgodnie z treścią § 6 w/w umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie - zabezpieczający zobowiązuje się , że nie będzie bez pisemnej zgody Banku rozporządzał swoim udziałem , ani nie odda pojazdu w użytkowanie osoby trzeciej ( k. 5-6 ) . Tym samym po zawarciu tej umowy oskarżony R. K. nie mógł zbyć tego samochodu bez pisemnej zgody Banku . Oskarżony R. K. jako osoba która zawarła w/w umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie musiał wiedzieć o ograniczeniach związanych z jakimkolwiek rozporządzeniem tym samochodem . Tym samym oskarżony R. K. bez pisemnej zgody Banku jako współwłaściciel tego samochodu nie mógł go sprzedać . Ponadto w dniu 12.04.2012 r. Bank wobec zaległości w terminowej spłacie rat kredytu za ten samochód wypowiedział oskarżonemu umowę kredytu i na podstawie § 3 pkt. 3a umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie nr (...) z dnia 27 stycznia 2012 r. stał się jego wyłącznym właścicielem . Korespondencja zawierająca wypowiedzenie tej umowy została wysłana w dniu 12.04.2012 r. na wskazany przez oskarżonego R. K. adres do korespondencji – L. ul. (...) . Wcześniej oskarżony R. K. był listami zwykłymi w dniach 06.10.2010 r. , 05.02.2011 r. , 25.02.2011 r. , 26.03.2011 r. , 19.04.2011 r. , 05.08.2011 r. , 25.08.2011 r. i 20.10.2011 r. informowany o zaległościach w spłacie rat kredytowych i konsekwencjach z tym związanych wynikających z zawartych przez niego w dniu 27 stycznia 2010 r. umowy kredytowej i umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie ( k. 287 ) . Należy wskazać iż wyjaśnień oskarżonego R. K. wynika iż między innymi we wrześniu 2011 r. i w maju 2012 r. przebywał w Polsce ( k. 96-97, k. 295-296 ) . Tym samym miał on możliwość uzyskać informację o wypowiedzeniu tej umowy kredytowej oraz co do faktu iż Bank wezwał go do zwrotu przedmiotowego samochodu . Oskarżony R. K. sprzedał samochód marki M. (...) o nr rej. (...) dopiero w październiku 2012 r. . Ponadto nawet gdyby przyjąć że Bank w sposób nieprawidłowy wypowiedział przedmiotową umowę kredytową to oskarżony R. K. jako współwłaściciel tego samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) zgodnie z treścią § 6 w/w umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie ( k. 5-6 ) nie mógł bez zgody Banku sprzedać tego samochodu , co zrobił w październiku 2012 r. . Należy wskazać iż przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą, tak jakby się było jej właścicielem . Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 I 1978 r., V KR 137/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64). Działania oskarżonego R. K. zmierzały do zatrzymania cudzej rzeczy w postaci przedmiotowego samochodu , a następnie rozporządzenie nim jak właściciel.

Działanie oskarżonego R. K. spowodowało straty w wysokości 23.256,86 zł na szkodę (...) Bank (...) S.A. we W., ul. (...). Na dzień 02.08.2016 . r. zaległość oskarżonego R. K. z tytułu należności głównej wynosiła 23.233,36 złotych a całkowite zadłużenie 41154,49 zł ( k. 363 ) .

Tym samym wina oskarżonego R. K. odnośnie popełnienia przez niego czynu z art. 284 § 2 k.k. nie budzi wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu R. K. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego R. K. czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra oraz okoliczności działania oskarżonego . Oskarżony R. K. naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest cudza własność.

W powyższej sprawie Sąd jako okoliczność łagodzącą wobec oskarżonego R. K. uznał fakt iż nie był on dotychczas karany ( k. 286 ) .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu R. K. za czyn z art. 284 § 2 k.k. na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. karę grzywny 100 ( sto ) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 ( dwadzieścia ) złotych. Orzeczone wobec oskarżonego R. K. kara grzywny 100 ( sto ) stawek dziennych, określając

wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 ( dwadzieścia ) złotych spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy .

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd nałożył na oskarżonego R. K. obowiązek częściowego naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz (...) Bank (...) S.A. we W. kwoty 23.233,36 zł ( dwadzieścia trzy tysiące dwieście trzydzieści trzy złote trzydzieści sześć groszy ) . Nałożenie na oskarżonego tego obowiązku częściowego naprawienia szkody ma zrealizować wobec nich cele wychowawcze i powstrzymać ich od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego R. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę wysokość dochodów oskarżonego .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.